

Értelmes élet

Gondolkodik az ember, vajon mért élek?
Mi értelme, hogy fogságban tart az élet?
Választ nem várok, s nem is kapok senkitől;
Nem értem; a világ nem szólhat ennyiről!
Nem lehet ennyire üres, s értelmetlen,
Muszáj lesz léteemet újraértelmeznem.
Ha nem teszem, és világgépem marad sötét,
Akkor végem, jöhet fejembe a sörét.
De sajnos elkerül az összes okosság,
Csak egy dolog jut eszembe: öngyilkosság.
S pont, mikor elhagy a maradék életkedv,
Jön egy Lány, nála szívemhez belépőjegy.
Nem tudom, mit tesz velem ez a szép Leány,
De tudom, Vele egy jobb jövő vár reám.
Nem kutatom tovább a létem értelmét,
Arra szánom, hogy szebbé tegyem az övét.
Megnyugszom, mert örök boldogságra leltem,
Lelkem kiteljesedett a szerelemben.
De rémes dolog történik, baleset ér,
Pont most, mikor élni akarok; ez nem ér!
Zuhanok, látom magam előtt a Kaszást,
És hallok is valamit.. Talán szárnycsapást?
Itt van Ő is, a démonok meghökkennek,
Szorosán átölel, hogy puhára essek.
Rémálmomból felkelvén, kórházban fekszem,
És itt van a Lány is, nehogy elveszítsen.
Köhögök, és próbálom megszólítani,
Uh, erre szájamat ajkával lefedi.
Cukim végül megszólal: „Szeretlek Édes!”
Istenem, vele értelmes lett az élet!